

TEN ROOMS OF THE MIND

INSTINCT

Direction

ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ GILLETTE

Κατεύθυνση

ΔΕΚΑ ΔΩΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥ

Υπάρχει ένα σπίτι που ο καθένας μας κατοικεί χωρίς να το έχει διαλέξει ποτέ.

Δεν έχει διεύθυνση. Δεν υπάρχει σε κανέναν χάρτη. Κι όμως το ξέρουμε καλύτερα από οποιοδήποτε μέρος όπου ζήσαμε πραγματικά. Μέσα υπάρχουν δέκα πόρτες.

Κάποιες τις ανοίγουμε κάθε μέρα χωρίς να το καταλαβαίνουμε.

Άλλες τις κρατάμε κλειδωμένες και κάνουμε πως δεν έχουν καμία σχέση με εμάς.

Κι ύστερα υπάρχουν δωμάτια που δεν τα χτίσαμε εμείς, κι όμως τα κουβαλάμε μέσα μας έτσι κι αλλιώς. Αυτό δεν είναι μια θεωρία.

Δεν είναι ένα εγχειρίδιο ψυχολογίας που μαζεύει σκόνη σε ένα ράφι.

Είναι η αφήγηση ενός άντρα που διέσχισε αυτά τα δέκα δωμάτια ένα ένα, συχνά χωρίς να ξέρει πού βρισκόταν, και που τώρα, με μερικά χρόνια παραπάνω στους ώμους, προσπαθεί να τα περιγράψει ακριβώς όπως τα έζησε.

Δέκα πόρτες.

Τις άνοιξα όλες.

Κάποιες με περιέργεια.

Κάποιες απρόθυμα.

Κάποιες μόνο όταν ήταν πια πολύ αργά για να γυρίσω πίσω.

Αν αυτά τα δωμάτια σου φαίνονται γνώριμα, δεν είναι επειδή λένε τη δική μου ιστορία.

Είναι επειδή, κάπου βαθιά μέσα σου, λένε και τη δική σου.

Ferdinando

ΕΝΣΤΙΚΤΟ — Κατεύθυνση

Κάθε φορά που ερχόταν η στιγμή, βρισκόμουν σε ένα σταυροδρόμι.

Ο νους σώπαινε.

Καμία λογική.

Κανένας υπολογισμός.

Καμία στρατηγική.

Μόνο το σώμα.

Μια ελαφριά κλίση προς τα αριστερά.

Σαν φύλλο που ακολουθεί τον άνεμο χωρίς να ξέρει πού θα πέσει.

Έμαθα ότι το ένστικτο έρχεται από μια αρχαία περιοχή.

Παλαιότερη από τις λέξεις.

Παλαιότερη από τους φόβους που μάθαμε να κουβαλάμε.

Ήταν ήδη εκεί.

Πριν από το σχολείο.

Πριν από την εκπαίδευση.

Πριν από τον χαρακτήρα.

Το ένστικτο είναι ο πρώτος ένοικος του σπιτιού μας.

Αυτός που συνεχίζει να πληρώνει το νοίκι ακόμα κι όταν ξεχνάμε ότι υπάρχει.

Δεν μιλά.

Δείχνει.

Δεν εξηγεί.

Συνοδεύει.

Πολλές από τις αποφάσεις που άλλαξαν τη ζωή μου γεννήθηκαν έτσι.

Χωρίς αποδείξεις.

Χωρίς εγγυήσεις.

Χωρίς μάρτυρες.

Ένα αίσθημα.

Τίποτα παραπάνω.

Κι όμως, κοιτάζοντας πίσω, βλέπω ότι ήταν αρκετό.

Γιατί το ένστικτο δεν ξέρει το μέλλον.

Ξέρει την αλήθεια μας — την αλήθεια που η λογική μπορεί να περάσει χρόνια προσπαθώντας να φτάσει, ενώ το σώμα την ήξερε ήδη.

Κι όταν το ακούμε στ' αλήθεια, παύουμε να ρωτάμε πού οδηγεί ο δρόμος.

Αρχίζουμε να περπατάμε.

Το πρόβλημα δεν είναι όταν το ένστικτο κάνει λάθος.

Το πρόβλημα είναι όταν κάνουμε πως δεν το ακούσαμε ποτέ.

Γιατί τότε αρχίζουμε να ψάχνουμε κάποιον άλλον να κουβαλήσει τις ευθύνες μας.

Έναν γονιό.

Έναν δάσκαλο.

Ένα αφεντικό.

Μια κυβέρνηση.

Ένα πεπρωμένο.

Αν αρνούμαστε να ακούσουμε αυτό που ήδη ξέρουμε, θα βρίσκουμε πάντα κάποιον άλλον να κατηγορήσουμε.

Αυτή είναι η ανθρωπότητα.

Σχεδόν πάντα πρόθυμη να προδώσει τον εαυτό της παρά να πάρει μια απόφαση.

Ferdinando